

А ПІСНІ ЗАЛИШИЛИСЯ ЖИТИ

Співає сімейний ансамбль Кубаїв із Садового: Неоніла Олександрівна, мама, та її діти Олександр, Тарас і Марина. Вслухайтесь в їх пісні, проаналізуйте, і ви побачите, що в репертуарі сільських митців є ціла низка творів з народних уст. А якщо говорити конкретніше, то з уст рідної баби Марисі, як її називали в селі Мощони (а згідно документів — Марці Романівні Мартинчук).

Хтозна коли і ким склалися ці пісні, але прийшли вони до нас із сивої давнини, передавалися із покоління в покоління. Багато знала таких пісень баба Марися, і коли вечорами сідала чи то прясти, чи луштити квасолу, чи щось шити, поруч садовила онучку Нілу і починала співати...

А пісні ті були різні: веселі і сумні, бадьорі і цютливі, про героїчне і

трагічне, шасливе і гірке, серйозне і жартівливе.

Маленька дівчинка ще не могла заглибитися у їх зміст, але краса народного слова, чарівний наспів полонили слухачку. Вона заплющувала очі — і бачились їй хутірське роздолля, козак на коні, дівчина під вербою, мати з теплим хлібом біля печі...

Виросла Ніла, стала сільською вчителькою, почала сама писати музику на слова місцевих поетів. Але не давав їй спокою бабусин пісенний скарб. Збагнула, що не можна гаяти часу, треба ці пісні записати, зберегти і передати людям.

І знову співала Марися, а внучка Ніла слухала і все слово в слово записувала. Встигла. Бо невдовзі баби не стало — пішла вона за межу. А пісні залишилися на папері і в серці вдячної внучки.

Неоніла Олександрівна не поклала цей зшиток під сукно, а почала розучувати записані твори сама, залучила до їх виконання своїх дітей. І подинули слова і мелодії напівазбутих або й зовсім забутих пісень по всіх-усюдах. Спочатку їх почули у Садовому, потім у Гоці, Рівному... А потім і в стольному Києві, куди Кубаї їздили як учасники всеукраїнських і міжнародних фестивалів та конкурсів.

Згодом Н.О. Кубай всі ці пісні впорядкува-

ла і вирішила видати окремою збіркою. І побачило світ це видання за сприяння Рівненської обласної організації Народно-демократичної партії (голова І.И. Лех). Книжечка так і називається — «Пісні від баби Марисі», в якій подано два з половиною десятків творів з нотами, які дійшли до нас з далекої минувшини.

Дуже щиро і тепло післямову до збірки написав заслужений працівник культури України Анатолій Дацюк, яку закінчує такими словами: «...Вклонімося низенько Берегині української пісні, Берегині роду людського за її нелегку і благородну подвижницьку працю. Благословімо пісні від баби Марисі в далеку і, будемо сподіватися, благодатну життєву дорогу до людей».

Авторка цього збірника Неоніла Кубай ділиться подальшими творчими планами:

— Хочеться видати нову книжку, бо ж далеко ширший репертуар нашого ансамблю. Маю власні пісні на слова Ліни Костенко, Василя Симоненка, Любові Пшеничної, Миколи Владичука, Володимира Гуменюка та інших поетів.

Що ж, хай допомагає Бог, щоб здійснилася і ця Неоніліна мрія.

Ростислав
ЖУРОМСЬКИЙ.